

Vladimir Colin

Povestea ursului
cafeniu
●
Povestea crocodilului
care plângea

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

Povestea ursului cafeniu

Urșii care trăiesc la Polul Nord sunt albi. Cred că din pricina asta li se și spune urși albi (dar, firește, dacă vreunul dintre voi a aflat că li se spune albi din alte pricini, îl rog să-mi dea de știre și să nu mă lase să scriu minciuni). Așa...

Ei, și iată că printre urșii cei albi de la pol s-a rătăcit într-o bună zi un urs cafeniu, un urs mare și frumos, care venea tocmai din munții noștri. Cum a ajuns el la pol să nu mă întrebați, că nu știu. Ce știu e că s-a pomenit acolo și că a început să caște ochii la munții de gheață și la focile care se zbenguiau pe ei.

- Ia te uită! Un urs murdar! strigă o focă, și toate surorile ei începură să chicotească, să hohotească și să se prăpădească de râs.

- E mânjit tot!

- De la gheare pân'la bot!

- Vai, vai, ce caraghios!

- Parc-a fost muiat în sos!

LBRIS

We know
books

Povestea crocodilului care plânga

Un crocodil ședea odată pe malul unei ape și plânga, cu lacrimi de crocodil.

- Vai, vai, cât de rău îmi pare! Vai, vai, sunt nemângâiat!

- Ce-ai pățit, crocodilule? Întrebă o căprioară. De ce plângi?

Crocodilul își clătină capul și strigă cu durere:

- Cum să nu plâng, cum să nu plâng dacă am înghițit adineauri un explorator, cu pușcă și raniță, cu tot?

Căprioara, care nu-l avea la inimă pe crocodil, răsă bucuroasă:

- Aha! Te râcăie pușca pe gâtlee, așa-i?

- Da de unde! gemu crocodilul. Nu pricepi nimic!... Ce pușcă? Mă doare inima, inima mă doare când mă gândesc la bietul explorator, pe care l-am înghițit... Un om atât de îndrăzneț! Un bărbat voinic, care cunoștea toate pădurile sălbatice, toate cotloanele pământului... Ce nenorocire! Ce nenorocire! Cum am putut eu să-l înghit, cu pușcă și raniță, cu tot? Sunt un ticălos, un nelegiuit... N-am să-mi iert fapta asta cât oi trăi!

Și plânga, plânga crocodilul, plânga cu lacrimi de crocodil.

Căprioara, care se ținuse departe, se apropie de crocodil, dacă-i văzu durerea, și încercă să-l mângâie:

- Dragă crocodilule - spuse ea - dacă ai ști cât sunt de fericită că te-aud vorbind așa... Văd că-ți pare rău...

LIBRIS

We know
books

Emil Gârleanu

Gândăcelul
Când stăpânul
nu-î acasă!
Cucoșul

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

Gândăcelul

Cum venise pe lume nici el nu-și dădea seama. S-a trezit ca dintr-un somn și parcă era de când pământul. Nu simțise nici durere, nici bucurie. Și mult își muncise gândul: cum răsărise, și-al cui era? Mic cât un fir de linte, mișca piciorușele fragede și ocolea, pe de margini, frunzișoara care-l adăpostise. Într-o zi încercă o pornire lăuntrică: ieși de supt umbra răcoroasă și dădu buzna afară, în ploaia de lumină. Atunci rămase pe loc, orbit de atâta strălucire. Încetul cu încetul îi veni inima la loc, și îndrăzni: deschise ochișorii mai mult, mai tare, mai mari, îi deschise în sfârșit bine-bine și privi în sus. Se făcuse parcă mai mititel decât fusese. Cu câtă strălucire, ce adânc și albastru se dezvelea cerul! Și ce minune! Cu ochișorii, lui cât niște fire de colb, îl cuprindea întreg. Și ce întunecime, câtă umezeală supt frunzișoara lui. Ce căutase dânsul acolo? Iar din mijlocul tăriei albastre, un bulgăre de aur aprins arunca văpăi.

Când stăpânul nu-i acasă

În odaie liniște. Liniște și-un miros! Pe polița din dreapta, pe o farfurie, stă uitată o bucată de cașcaval. Mirosul de brânză proaspătă a străbătut până la cel mai îngust colțișor al casei. Și din gaura lui, din gaura de după sobă, șoricelul nu-și mai găsește locul. Parcă-l trage cineva de mustață afară. Să iasă, să nu iasă! Mai bine să se astâmpere. Să se astâmpere, ușor de zis; dar cașcavalul? Vezi, asta-i asta: cașcavalul.

Să-nchidă ochii. I-a închis. Prostul! Dar ce, cu ochii miroase? Și brânza-i proaspătă. Mai mâncase așa bunătate acum vreun an. Dar parcă nu-l momise într-atâta ca aceasta de acuma. Să încerce. Face câțiva pași mărunți, până-n marginea ascunzătoarei lui. Măcar s-o vadă. Unde-o fi? De unde-l vrăjește, din ce colț îl pofteste cu atâta stăruință la dânsa? A! uite-o, colo pe farfurie. Dacă-ar îndrăzni! Dar cum? Să meargă mai întâi pe lângă perete până la divan. Așa, bun! Pe urmă... Pe urmă pe unde s-o ia? Pe lângă dulap? Nu. Pe după jilțul cela? Nici așa. Atunci? Păi, lucrul cel mai bun e să se suie de-a dreptul pe perdea și de acolo să treacă, pe marginea lăvicerului din perete, până la poliță. Și-o dată la cașcaval, lasă, n-are el nevoie să-l învețe alții ce să facă cu dânsul. Dar motanul? E-hei! La dânsul nu se prea gândise. Și, doamne, mulți fiori i-a mai vârât în oase motanul cela. Dar poate nu era în odaie. Ha? Nu era. Nu. Orișicum să mai aștepte puțin, să vază, nu se mișcă nimeni, nu-l pândește cineva?

LBRIS

We know
books

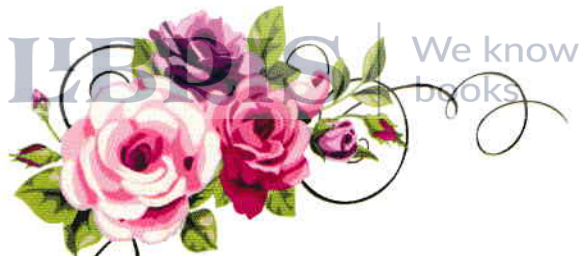
Barbu Ștefănescu-Delavrancea

Bunicul Bunica

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

Bunicul

Se scutură din salcâmi o ploaie de miresme.

Bunicul stă pe prispă. Se gândește. La ce se gândește? La nimic. Înnumără florile cari cad. Se uită-n fundul grădinii. Se scarpină-n cap. Iar înnumără florile scuturate de adiere.

Pletele lui albe și crețe parcă sunt niște ciorchini de flori albe; sprâncenele, mustățile, barba... peste toate au nins anii mulți și grei.

Numai ochii bunicului au rămas ca odinioară: blânzi și mângâietori.

Cine trânti poarta?

- Credeam că s-a umflat vântul... o, bată-vă norocul, cocoșeii moșului!

Un băietan și o fetiță, roșii și bucălai, sărutară mânele lui „tata moșu”.

- Tată moșule - zise fetița - de ce zboară păsările?

- Fin'că au aripi, răspunse bătrânul, sorbind-o din ochi.

- Poi, rațele n-au aripi? De ce nu zboară?

- Zboară - zise băiatul -, dar pe jos.

Bătrânul coprinsese într-o mână pe fată și în cealaltă pe băiat.

- O, voinicii moșului...

Și zâmbi pe sub mustăți, și-i privi cu atâta dragoste, că ochii lui erau numai lumină și binecuvântare.

- Tată moșule, da cocorii un' se duc când se duc?

- În țara cocorilor.

- În țara cocorilor?

- Da.

- Da rândunelile un' se duc când se duc?

Bunica

O văz, ca prin vis.

O văz limpede, așa cum era. Naltă, uscățivă, cu părul alb și creț, cu ochii căprui, cu gura strânsă și cu buza de sus crestată, în dinți de pieptene, de la nas în jos.

Cum dăschidea poarta, îi săream înaintea.

Ea băga binișor mâna în sân și-mi zicea:

- Ghici ...

- Alune!

- Nu.

- Stafide!

- Nu.

- Năut!

- Nu.

- Turtă dulce!

- Nu.

Până nu ghiceam nu scotea mâna din sân.

Și totdeauna sânul ei era plin.

Îi sărutam mâna.

Ea-mi da părul în sus și mă săruta pe frunte.

Barbu Ștefănescu-Delavrancea

Neghinică

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

Neghiniță

A fost odată o babă, bătrână, bătrână. Abia zărea de bătrână ce era. Și mânele îi umblau la ciorap, iar în gândul ei se ruga la Dumnezeu s-o dăruiască cu un copil, că n-avea decât pe unchiașul ei. Și unchiașul, ba la pădure, ba la arie, ba la târg, iar baba sta singură cuc, că toată ziulica i-ar fi țiuit tăcerea în fundul urechilor dacă n-ar fi strănutat și n-ar fi tușit câteodată. Ba uneori, ca să-și mai ție de urât, tot ea vorbea și tot ea răspundea. Și râdea, ea de ea, ca și cum ar fi râs ea de altcineva, înșirând ochiurile pe cârlige.

„Ei, ei, ce n-ar plăti un flăcău la bătrânețele noastre!”

„Cât, de? cât?”

„Ihi, ihi, mult de tot!”

„Adică ce, nu te-ai mulțumi și c-o fată mare?”

„Ba ce să zic, bine ar fi ș-o fată.”

„Da, dar la fată vrea zestre.”

„S-ar găsi, că eu și unchiașul avem ce ne trebuie și nu ne trebuie mult, trei coți de pânză albă și câte un coșciug; iar boii moșului, iar plugul moșului, iar casa moșului și a babei, toate ar fi ale fetei”.

„Bine, mătușă, bine, da de unde și fată? Tu nu știi că copacii uscați nu mai dau de la rădăcină?”

Și bătrâna începu să râză și să ofteze: „hi, hi, hi, ooof, of!”

„Ei, toate se întorc, și apele se întorc de la Dumnezeu, numai tinerețile ba. Ce nu e la timp nu mai e niciodată. M-aș mulțumi și pe un prichindel de băiat.”

„Ba te-ai mulțumi și p-o codană. Tu să-nșiri și ea să deșire, tu să cerni și ea să risipească, tu să pui de mămăligă și ea să răstoarne căldarea pe foc.”

„Dacă e p-așa, m-aș mulțumi și p-un copil cât ghemul, numai s-auz în casă «mamă», că mult e pustiu când ușa se închide peste doi bătrâni”.

„Da dacă ar fi mai mic?”

„Fie și mai mic.”

Și bătrâna începu să râză.

„Ce neroadă!”

Petre Ispirescu

Drăslea
cel voinic
și
merele de aur

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

A fost odată ca niciodată etc.

Era odată un împărat puternic și mare și avea pe lângă palaturile sale o grădină frumoasă, bogată de flori și meșteșugită nevoie mare! Așa grădină nu se mai văzuse până atunci, p-acolo. În fundul grădinei avea și un măr care făcea mere de aur și, de când îl avea el, nu putuse să mănânce din pom mere coapte, căci, după ce le vedea înflorind, crescând și pânguindu-se, venea oarecine noaptea și le fura, tocmai când erau să se coacă. Toți paznicii din toată împărăția și cei mai aleși ostași, pe care îi pusese împăratul ca să pândească, n-au putut să prinză pe hoți. În cele mai de pe urmă, veni fiul cel mai mare al împăratului și-i zise:

- Tată, am crescut în palaturile tale, m-am plimbat prin astă grădină de atâtea ori și am văzut roade foarte frumoase în pomul din fundul grădinei, dar n-am putut gusta niciodată din ele; acum a dat în copt, dă-mi voie ca nopțile astea să păzesc însumi și mă prinz că voi pune mâna pe acel tâlhar care ne jefuiește.

- Dragul meu - zise tată-său - atâția oameni voinici au păzit și n-au făcut nici o ispravă. Doresc prea mult să văz la masa mea măcar un măr din acest pom care m-a ținut atâta sumă de bani și de aceea, iată, mă înduplec și te las ca să pândești, măcar că nu-mi vine a crede că o să izbutești.

Atunci fiul împăratului se puse la pândă o săptămână întreagă: noaptea pândea și ziua se odihnea; iară când fu într-o dimineață, se întoarce trist la tată-său și-i spuse cum priveghease până la miezul nopții, cum mai pe urmă îl apucase o piroteală de nu se mai putea ținea pe picioare, cum, mai târziu, somnul îl copleși și căzu ca un mort, fără să se poată deștepta decât tocmai când soarele era rădicat de două sulițe și atuncea văzu că merele lipsesc.

Nepovestită fu mâhnirea tatălui său, când auzi spunându-i-se astă întâmplare.

De silă de milă, fu nevoit a mai aștepta încă un an, ca să facă și voia fiului său celui mijlociu, care cerea cu stăruință de la tată-său ca să-l lase și pe dânsul să pândească și se lega că el va prinde pe hoții care îi făceau atâta întristare.

Timpul veni, merele începură a se pârgui; atunci fiul său cel mijlociu păzi și el; dară păți ca și frate-său cel mare.

Tată-său deznădăjduit, pusese în gând să-l taie; dar fiul său cel mai mic, Prâslea, veni cu rugăciune către tată-său și-i zise:

- Tată, atâția ani l-ai ținut, ai suferit atâtea necazuri după urma acestui pom, mai lasă-l, rogu-te, și anul acesta, să-mi încerc și eu norocul.

- Fugi, d-aci, nesocotitule, zise împăratul. Frații tăi cei mai mari, atâți și atâți oameni voinici și deprinși cu nevoile n-au putut face nimic și tocmai tu, un mucos ca tine, o să izbutească? N-auzi tu ce prăpăstii spun frații tăi! Aici trebuie să fie ceva vrăji.

Ion Luca Caragiale

D-1 Goe Bubico

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

D-L GOE...

Ca să nu mai rămâie repetent și anul acesta, mam' mare, mamița și tanti Mița au promis tânărului Goe să-l ducă-n București de 10 mai.

Puțin ne importă dacă aceste trei dame se hotărăsc a părăsi locul lor spre a veni în Capitală numai de hatârul fiului și nepoțelului lor. Destul că foarte de dimineață, dumnealor, frumos gătite, împreună cu tânărul Goe, așteaptă cu multă nerăbdare, pe peronul din urbea X, trenul accelerat care trebuie să le ducă la București. Adevărul e că, dacă se hotărăște cineva să asiste la o sărbătoare națională așa de importantă, trebuie s-o ia de dimineață. Trenul în care se vor sui ajunge în Gara de Nord la opt fără zece a.m. D. Goe este foarte impacient și, cu un ton de comandă, zice încruntat:

- Mam' mare! de ce nu mai vine?... Eu vreau să vie!
- Vine, vine acuma, puișorul mamei! răspunde cucoana.
- Și sărută pe nepoțel; apoi îi potrivește pălăria.

Tânărul Goe poartă un frumos costum de marinar, pălărie de paie, cu inscripția pe pamblică: le Formidable, și sub pamblică biletul de călătorie înfipt de tanti Mița, că „așa țin bărbații biletul”.

- Vezi, ce bine-i șade lui - zice mam' mare - cu costumul de marinel?
- Mamițo, nu ți-am spus că nu se zice marinel?
- Da cum?
- Marinal...
- Eil ziceți voi cum știți; eu zic cum am apucat. Așa se zicea pe vremea mea, când a ieșit întâi moda asta la copii - marinel.

BUBICO

Nouă ceasuri și nouă minute... Peste șase minute pleacă trenul. Un minut încă și se-nchide casa. Repede-mi iau biletul, ies pe peron, alerg la tren, sunt în vagon... Trec de colo până colo prin coridor, să văz în care compartiment aș găsi un loc mai comod... Aci. O damă singură, și fumează, atât mai bine! Intru și salut, când auz o mârâitură și văz apărând dintr-un paneraș de lângă cocoana capul unui cățel lăptos, plin de funde de panglici roșii și albastre, care-ncepe să mă latre ca pe un făcător de rele intrat noaptea în iatacul stăpânii-si.

- Bubico! zice cocoana... șezi mumos, mamă!

„Norocul meu - gândesc eu - să trăiesc bine!... Lua-te-ar dracul de javră!”

Bubico se liniștește puțin; nu mai latră; își retrage capul în paneraș, unde i-l acopere iar cocoana cu un tartănaș de lână roșie; dar tot mârâie înfundat... Eu, foarte plictisit, mă lungesc pe canapeaua din fața cocoanii și-nchiz ochii. Trenul a pornit... Prin coridor umblă pasajeri și vorbesc. Bubico mârâie arțăgos.

- Biletele, domnilor! zice conductorul, intrând cu zgomot în compartimentul nostru.

Acum Bubico scoate capul foarte sus și, vrând să sară afară de la locul lui, începe să latre și mai grozav ca adineaori. Eu întind biletul meu conductorului, care mi-l perforează. Conductorul face un pas către cocoana, care-și caută biletul ei în săculețul de mână, pe când Bubico latră și chelălăie desperat, smucindu-se să iasă din paner.

- Bubico! zice cocoana, șezi mumos, mamițo!

Și-ntinde biletul. Când mâna conductorului s-a atins de mâna cocoanei, Bubico parc-a-nnebunit. Dar conductorul și-a terminat treaba și iese. Cocoana își învelește favoritul mângâindu-l „mumos”; eu mă lungesc la loc închizând ochii, pe când Bubico mârâie înfundat ca tunetul care se tot

I. Al. Brătescu-Voinești

Puiul Nicușor

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

Puiul

Sandi, să ascuți pe mămica

Într-o primăvară, o prepeliță aproape moartă de oboseală - că venea de departe, tocmai din Africa - s-a lăsat din zbor într-un lan verde de grâu, la marginea unui lăstar. După ce s-a odihnit vreo câteva zile, a început să adune bețigașe, foi uscate, paie și fire de fân și și-a făcut un cuib pe un moșoroi de pământ, mai sus, ca să nu i-l înece ploile; pe urmă, șapte zile de-a rândul a ouat câte un ou, în tot șapte ouă mici ca niște cofeturi, și a început să le clocească. Ai văzut cum stă găina pe ouă? Așa sta și ea, doar că ea în loc să stea în coteț, sta afară în grâu; și ploua, ploua de vărsa și ea nu se mișca, ca nu cumva să pătrunză o picătură de ploaie la ouă. După trei săptămâni i-au ieșit niște pui drăguți, nu goi ca puii de vrabie, îmbrăcați cu puf galben ca puii de găină, dar mici, parcă erau șapte gogoși de mătase, și au început să umble prin grâu după mâncare. Prepelița prindea câte o furnică, ori câte o lăcustă, le-o firimițea în bucățele mici, și ei, pic! pic! pic! cu cioculețele lor, o mâncau numaidecât. Și erau frumoși, cumiști și ascultători; se plimbau primprejurul mamei lor și când îi striga: „Pitpalac!”, repede veneau lângă ea. Odată, prin iunie, când au venit țăranii să secere grâul, ăl mai mare dintre pui n-a alergat repede la chemarea mamei, și cum nu știa să zboare, haț! l-a prins un flăcău sub căciulă. Ce frică a pățit când s-a simțit strâns în palma flăcăului, numai el a știut; îi bătea inima ca ceasornicul meu din buzunar; dar a avut noroc de un țăran bătrân, care s-a rugat pentru el:

- Lasă-l jos, mă Marine, că e păcat de el, moare. Nu-l vezi că de-abia e cât luleaua?!

Când s-a văzut scăpat, fuga speriat la prepeliță să-i spuie ce-a pățit.

Nicușor

Copiilor mei

La marginea dinspre miazănoapte a orașului, pe malul iazului, e o grădină frumoasă în care sunt patru clădiri mari: a tribunalului, a prefecturii, a judecătoriei și a casieriei; restul grădinii e numai tufișuri dese de lemn câinesc, de bațachină și de rugi, în care primăvara cântă privighetorile de e o frumusețe. Chiar pe marginea malului e o movilă pe care, când te-îi sui, ai înaintea ochilor o minune de tablou. Aci sub mal, iazul umbrit de sălcii și de anini cu o moară vorbăreață; mai departe, valea verde a Ialomiței, închisă în fund de dealurile viilor, pe culmea cărora stă de strajă mânăstirea; iar mai în fund, topită-n aburii albastrii, toată coama munților de la Piatra Craiului până-n Penteleu; în tot o priveliște frumoasă, de parcă ți se primenește sufletul uitându-te la ea.

Prin grădina asta e drumul lui conu Mișu, care șade alături, când e să iasă în oraș.

Cum trecea într-o zi din primăvara trecută, s-a oprit să asculte o privighetoare, care cânta de răsuna grădina; și fiindcă tufișul în care cânta era chiar alături, s-a aplecat să încerce: n-o putea-o zări? Când, ce să vadă? Jos, în tufiș, un băiețaș. Cu degetul arătător de la mâna dreaptă peste buzele țuguite, îi făcea semn să tacă, iar cu cel de la mâna stângă îi arăta privighetoarea. Aplecându-se mai mult, o văzu...

Și a stat așa multă vreme, neputându-se sătura de a o privi și neștiind ce să privească mai cu drag; pasărea mică și neînsemnată care scotea sunete atât de puternice și de măiestre din gușulița ei care se vedea săltând, ori fericirea fără seamăn care zâmbea pe toată fața copilului?